

[Kirkeministeren.]

unge er blevet vildledt“. Det ærede Medlem synes for sit Vedkommende,

„at der altid maa være en Trang til at ramme de egentlig skyldige. De, der lod sig vildlede af Diktaturet for derefter at begive sig ind i et forbryderisk Selskab, som blev mere og mere ondsindet, skal naturligvis drages til Ansvar, men lad os derfor ikke glemme Bagmændene“.

Meningen med disse Linier er at beskyldte mig — og det gælder altsaa ogsaa Dansk Samling — for, at vi har ved vort politiske Arbejde umiddelbart før Krigen ophidset mange unge til Nazisme og derfor er Skyld i, at mange af disse unge nu er arresteret og vil blive straffet som Forrædere. Det ærede Medlems Tanke er da denne, at jeg for mit Vedkommende fortjente i endnu højere Grad at blive straffet, fordi jeg har draget disse unge Mennesker ind i det. Jeg har i det foregaaende gjort Rede for vort Forhold til Tyskland og for vore almindelige Synspunkter. Og hvad nu de unge angaar, skal jeg meddele følgende: Allerede den 10. April 1940 samlede jeg vore ledende Tillidsmænd for at drøfte Muligheden af at forberede væbnet Opstand mod Tyskerne. Gennem 1940—42 forberedte jeg dette paa store Møder med Dr. Vilh. la Cour, Professor Chievitz og andre som Talere, og i 1942 knyttede jeg min første Forbindelse med Faldskærmsfolk fra England. Lige fra den første Tid under Besættelsen var vore unge i Dansk Samling parate til at være med i denne livsfarlige Kamp, og i 1944, hvor vi fra Frihedsraadet organiserede de væbnede Styrker ud over Landet, var Dansk Samlings Medlemmer med til 100 pCt. Ingen af dem gik til den forkerte Side, det var et helt Parti, som blev Kamporganisation mod Tyskerne.

Jeg vil tilføje, at hvis vi skal have haft noget som helst at gøre med at influere paa unge Mennesker i Overgangstiden 1930—40, vil jeg snarere tro, at vi har draget nogle ellers raadvilde unge Mennesker, som kunde være blevet Nazister, ind i en Organisation, der blev en af de ledende Kamporganisationer mod Nazismen og mod Tyskland.

Men jeg kommer her til det, som det er vanskeligt for mig at tale om. Vi skylder hinanden at opføre os civiliseret og roligt herinde, men det er mig meget vanskeligt just paa dette Punkt her, hvor det drejer sig om de unge Mennesker, vi i Dansk Samling har haft med at gøre, og hvor det ærede Medlem taler om, at vi skulde have ophidset dem til at gaa Tyskernes Ærinde. Det forholder sig dog saadan, at alle vore

Kandidater til Folketinget blev fængslet, fordi de havde været opstillet for dette Parti. Det forholder sig saadan, at mange af de unge, som det ærede Medlem insinuerer disse Ting om, kan man i Dag kende paa, at deres Haar endnu ikke er vokset ud, efter at de var blevet klippet skaldet i Koncentrationslejrene. Og det, der gør det sværest for mig at tale roligt paa dette Sted, er dette, at vi i Dag maa savne en lang Række af vore bedste unge, som enten er døde i Pinsler i Tyskland eller skudt i Kamp her eller henrettet af Tyskerne. Jeg kan ikke her lade være med at tænke paa Nordahl Griegs Bemærkning om, at det er de bedste, der dør — at det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen har overlevet, er et yderligere Bevis paa det.

Vi skal derefter komme ind paa det partimæssige. Jeg synes, det ærede Medlem har misforstaaet Situationen med Hensyn til den nye Regerings Dannelse. Det er rigtigt, at Retsforbundet er for lille et Parti til at blive repræsenteret i Regeringen, og det er rigtigt, at det er Kommunisterne og Dansk Samling ogsaa; men Kommunisterne og Dansk Samling er ikke repræsenteret, fordi de er Partier, men fordi de satte samtlige deres Medlemmer ind i en livsfarlig Kamp, medens det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen og hans Medlemmer intet ydede i denne Kamp. Det er Forskellen. Det er Grunden til, at det staar, som det gør i Dag.

Saa vil jeg gerne udtale, at i den Kamp for Demokratiet, som forestaar, er der andre Problemer end Tyskland. Det nazistiske Tyskland er nu knust, og Demokratiet har tilsyneladende sejret, men vi har et langt Stykke Vej tilbage, inden det for Alvor har sejret, og en af de Ting, som er virkelig nødvendige for os, er at tale og skrive paa en anstændig Maade. Hvis man fortsat anvender grove Fif, hvis man citerer paa en saadan Maade, at der kommer det modsatte ud af det, der kan læses i de følgende Linier, hvis man spekulerer i dette, at Tilhørerne ikke selv gider læse Bogen færdig, viser man en utilbørlig Foragt for sine Tilhørere, og denne Menneskeforagt, der er blevet anvendt alt for meget ogsaa i demokratiske Lande paa Møder, i Tale og Skrift, maa vi se at faa ryddet bort. Det er en af de vigtigste Ting for Demokratiets Fremtid. Det ærede Medlems Polemik her har vist, at der endnu er meget at rydde bort af dette.

Som jeg indledede med at sige, kan jeg kun beklage, at vi under saa alvorlige Forhold skal spille det høje Tings Tid med en Diskussion som denne.

Saa vil jeg sige en helt anden Ting.